

I. felvonás

Birodalmak háborúja

1. fejezet

Különös találkozások

Miután már tényleg Sohta mester tanítványa lehettem, különös fordulatot vett az életem. Jobbak lettek az életkörülményeim, végre volt valaki, akit érdekel is, hogy mi lesz velem, és hirtelen azon kaptam magam, hogy mindenféle mendemondákat hallgatok olyan személyekről, akiknek még a létezése sem érdekel. Myra megmutatta, hogyan kell kardozni, alapvető dolgokat csinálni az Erővel – bár ezek részint ösztönösen is mentek, lásd: a Tanácssteremben történtek.

És ahogy az már elvárható, az évek múlásával egyre erősebb, eltökéltebb és céltudatosabb lettem – sőt még nőttem is! Amikor elértem a tizennégy éves kort, a mesterem úgy látta, eljött a nagy próbatétel ideje. Mivel éppen tett valami jót a Tanácsért, elérte, hogy a küldetés sikere esetén beengedjenek a Templomba. Onnantól kezdve a többi jedivel egyenrangúan kezeltek volna, nem holmi számkivetettként – ezért máris elhatároztam magamban, hogy sikerrel fogok járni. Persze magát a próbatételt csak utána monda el: fénykardkristályt kell szereznem. A legtöbb padawan ezt még tiz-tizenegy éves korában cselekszi meg, de mivel én eleve kilenc évesen kerültem hozzá, ezért csak mostanra tudtam felzárkózni.

Sohta mester a Rothanát nevezte ki úti célnak. Azt mondta, hogy ott van egy elfeledett barlang, ami telis-tele van ilyen kristályokkal. Én erre azt mondtam neki, hogy ez sablonos, mert szinte minden jedi barlangokból szedi ezeket a kristályokat... Nos, ez nem nagyon hatotta meg az öregasszonyt. Szerinte okkal megy minden padawan barlangokba; ha be akarok illeszkedni a Rendbe, akkor nekem is valami hasonlót kell csinálnom. Így hát lenyeltem, hogy az egyedi jellemem egy szimpla sablonküldetést kap, és felkészültem a feladat végrehajtására...

A galaxis csodáinak köszönhetően, négy nap alatt sikerült odajutnunk. Én azt hittem, hogy egy bizonyos szinten segíteni fog, erre Myra kiküldött valami egzotikus kajáért, és mire visszaértem, a hajónk már nem volt ott.

Egy adag számomra ismeretlen halmazállapotú kajával és mindössze tizenhat kredittel a zsebemben kellett eljutnom ahhoz a bizonyos barlanghoz – ami a bolygó másik felén volt! A mai napig nem tudom, hogy sikerült röpké három hét alatt megoldanom az odajutást, ámde rendkívül hálás vagyok érte.

Maga a barlang egy folyónál volt, vizesés fedte a bejáratát – érdekes módon, egyáltalán nem volt megfagyva. Mert hát a Rothana egy piszkosul hideg hely, majdnem olya, mint a Hoth, csak melegebb – ezért a legtöbb víz fagyott állapotban van rajta. De mivel ez a víz még folyt, ezért viszonylag könnyen át tudtam jutni rajta – a gond csak akkor kezdődött, amikor rájöttem, hogy a víz (bizonyos körülmények között) mínuszos hőmérséklet alatt is folyós tud maradni. Két pillanat alatt úgy átfagytam, hogy kénytelen voltam nekivetkőzni a hidegnek. Egyedül az alsógatyámat hagytam magamon, ami egy kis jóindulatú szemérmességnek köszönhető – azt hozzá kell tennem, hogy a cipőmet utólag visszavettem, mert érdes volt a barlang talaja.

Sosem voltam valami izmos, magas, vagy izmos... ezért egy kicsit szégyelltem is a nagy csupasztságot. Szerencsére rajtam kívül senki sem volt a barlangban, ezért nem is nagyon láthatott senki – zavartalanul folytattam is az utamat.

Mint minden barlangban, itt is sötét volt, hideg, meg olyan kísérteties érzés volt az emberben, amikor haladt benne. Majd össze is szartam magam, amikor morgást hallottam a hátam mögül! Azonnal megfordultam, riadtan mértem fel a körülöttem lévő dolgokat. Nem láttam semmit, ám az Erő mégis azt súgta hogy van ott valami... valami, ami nem éppen a legjobb szándékkal tévedt ide.

Állatias lépteket hallottam, aztán mintha elrugaszkodott volna valami. Mivel Sohta azt mondta, hogy nem lehet nálam fegyver, csak egy húszcentis tör volt birtokomban, amit a lény hasába tudtam állítani, amikor nekem ugrott [Ha valaki nagyon bele akarna kötni: még útközben loptam tokostul, aztán magammal hordtam. Amikor a levettem a ruháimat, a tokja is a földön kötött ki, de én leleményesen kivettem belőle, majd egészen idáig hordtam a kezemben.]. Az élet hamar elhagyta az állatot, közelebből érezve, tapintva, szagolva, egészen olyan volt, mint valami miniatűr kath véreb. A gond csak az, hogy ezek a lények nem igazán szeretnek egyedül barangolni.

Úgy döntöttem, hogy a továbbiakban óvatos leszek. Ez abban nyilvánult meg, hogy csak minden második kavicsot rúgtam félre az utamból. Szerencsére még akkor is ilyen végtelenül balga voltam, amikor fényt véltem felfedezni a sötétségben – valamiféle tábortűz lehetett. Biztosan lehetett ott valaki, sőt többen is voltak – ezt onnan tudtam, hogy meghallották a kavics nem túl finom találkozását a barlang falával, és tanakodni kezdtek. Egy törrel nem egészen éreztem biztonságban magam egy rakás (feltételezhetően) állig felfegyverzett férfival szemben, de már nagyon bejárást akartam a Templomba, ezért hamar cselekedni kezdtem.

Sietős léptekkel odabaktattam hozzájuk, majd rájuk rivalltam.

- Fegyvert eldobni! – kiáltottam oda nekik.

Az öt jól felszerelt zsoldos eleinte csak ült és sugárvetővel a kezében pislogott... Aztán tudatosult bennük, hogy éppen most ugrott eljűk egy tizennégy éves csont sovány gyerek alsógatyában, és egy törrel akarta megadásra készíteni őket.

Ugy elröhögték magukat, hogy már az is majdnem végzetesnek bizonyult.

- Komolyan mondom! – fenyegetőztem, mire csak még jobban hahotáztak.

Ez úgy tíz percig folytatódott, aztán a csöcselék egyik tagja túltette magát a napi poénon, és rám szegezte a fegyverét.

- Dobd azt el, kölyök! Akkor talán csak megölnék – mondta haragosan.

El kell ismernem, én tényleg megijedtem egy pillanatra. De szerencsére sikerült megőriznem a lélekjelenléteimet addig, amíg egy zöld plazmapenge nem szelte át a férfi mellkasát. Mindenki csak lesett – még én is –, amikor a tábortűz fényében tetszelgő, zöld twi'lek nő újabb támadásba kezdett. Az egyik banditát felhoz lökte az Erővel, a másiknak pedig elszelte a fejét. A maradék kettő löni kezdett, én pedig kihasználtam az alkalmat – odaugrottam az egyik háta mögé, majd beleállítottam a törömet. Egy csöppet sem kívántam, hogy ilyen egyoldalúan mentsék meg az életem.

Ez akaratlanul(?) is ahhoz vezetett, hogy a manusz kilehelte a lelkét. Különös érzés volt, hogy immár rajtam száradt egy élet, meg is dermesztett egy pillanatra. Egyrészt rosszul éreztem magam a dolog miatt, másrészt meg... elégtételt éreztem. Mindig is azt hittem, hogy a halál rossz dolog, hogy egyetlen életet sem lehet következmények nélkül elvenni. Erre itt álltam, és szinte már örültem neki, hogy megtörtént. Hirtelen mindennél jobban várni kezdtem, hogy a szüleim gyilkosával is ugyanezt tehessem. Persze akkor még nem tudtam, hogy mit jelent, de ötvennégy éves fejjel már nyugodtan mondhatom, hogy bizony ez volt az első lépés a Sötét Oldal felé.

Mire észbe kaptam, a megmentőm már az utolsó férfi is lekasabolta. Vajon ő mit érezhetett azután, hogy kioltott négy emberi életet?

- Jól vagy? – kérdezte tőlem kedvesen.

Én csak szolidan bólintottam egyet, aztán rátértem az én kérdéseimre.

- Ki vagy te? – elvégre, mindenki kíváncsi rá, kinek köszönheti az életét.

- A nevem Cady-Ann Akane, te biztosan Greg vagy. Már hallottam rólad – felelte a nő, és még kezét is nyújtott volna, ha nálunk az lenne a megszokott üdvözlési szokás. A Jedik hagyományai szerint fejét hajtottunk egymás előtt.

- Nos, akkor... köszönöm – ejtettem ki egy, a karakteremtől rendkívül idegen szót. De hát mit tehetnék, fiatal voltam még (meg jedi).

- Ezt ne merd megköszönni – vágta rá Akane, a smaragdzöld szemei hirtelen tüzesek lettek. – Senki sem jogosult rá, hogy elvegye a másik életét.

- Megöltek volna – tettem hozzá ezt a „kis” semmiséget. – De ha te ennyire nem akarsz kettévágni senkit, akkor meg miért mentettél meg?

- Ha a magad útján is, de akkor is a Rend tagja vagy. Kötelesek vagyunk megvédeni egymást. Egy társ halálát végignézni nagyobb bűn, mint elsöpörni néhány közönséges bűnözőt. Kényszerhelyzetbe kerültem, ez volt a legjobb megoldás. Különben is, Myra a fejemet is leharapná, ha hagynám meghalni a tanoncát, nemde?

- Te honnan... ah, hogy ő küldött – ismertem fel az egyértelműt.

- Nem – felelte Akane. Úgy tűnik, már az elején megdőlt ez a mindig igazam van dolog... sebaj, úgysem tudja meg senki! Úgy értem, kizárt, hogy ezeket valaki papírra vesse, aztán megjelentesse valami blogon, vagy ilyesmi... – A feladatom az volt, hogy emberkereskedelemért a törvény színe elé állítsam Drako Kehrt. Ő ebben a barlangban bújt meg a bandájával együtt. Ez az egész csak véletlen egybeesés.

- És ő most hol van? – kérdeztem tőle. Ki tudja, hátha segíteni tudunk egymásnak.

- Ott – mutatott a palira, akit még nekem sikerült hátba szúrni. – Nem tudhattad, hogy ki ő, veszélyben érezted az életed. A tettet elfogadható.

Hm... szóval így működik. Csak mondd azt, hogy ő lőtt előbb, és azt teszel el láb alól, akit csak akarsz. Ezt észben tartom majd a jövőben – gondoltam magamban. Aztán eszembe jutott még valami. – Honnan ismered a mesteremet?

- Myra Sohtát? – kérdezte vissza kerek szemekkel. – A nőt, aki padawan koromban olyan hangosan kezdett ordibálni Yoda mesterrel, hogy két szinttel lejjebb is hallani lehetett? Óh, hát fogalmazzunk úgy, hogy ő egy közismert társadalmi jelenség.

- Érdekes, velem nem szokott ordítani – jegyeztem meg magamnak.

- Velem sem, ha már itt tartunk. De a hallottak alapján tökéletesen meg tudom érteni, hogy miért nem került be a Tanácsba. Túl zajosak lennének az ülések... – eközben végignézett rajtam, és hát sehol sem talált fénykardra utaló jeleket. – Ha jól sejtem, téged kristályért küldtek – állapította meg az egyértelműt.

- Igen, ezt eltaláltad – bólintottam egyet.

- Ez egy veszélyes hely. Jobb lesz, ha segítek neked.

- Az úgy még szabályos? – mert ezt elve tökegyedül kellett volna.

- Elméletileg a padawan köteles minden akadályt egymaga leküzdeni, de nem hiszem, hogy egy rakás fegyveres elsöprése benne lenne a forgatókönyvben. Drako egy befolyásos ember volt, talán más csatlósai is akadhatnak erre felé. Én megvédelek ellenük, de a többi még mindig a te dolgod marad. Nem épp szabályos... de határeset.

- Ki mondana ellent még egy kis segítségnek? – rántottam vállat, majd közösem folytattuk a küldetést.

Ami azt illeti, egy fia banditába sem ütköztünk a továbbiakban. A véleményem szerint Akane legbelül tudta, hogy ez így lesz, s csak a haladásomat akarta figyelemmel kíséreni. Aztán még érdekesebbé váltak a dolgok, amikor csodák csodájára megtaláltam azt a parányi, sárga, csillogó kristályt, ami az én jövődöbeli kardomnak lett teremtvé – mert Akane ezután sem ment el mellőlem.

A nő egészen az úrkikötőig kísért, ahol Myra szokatlanul szigorú pofával várakozott rám – egy hónapja. Egy pillanatra megennyhült, amikor megmutattam neki a kristályt, aztán végigtakarította velem az egész hajót... hiába, az ő módszerei már csak ilyenek.

Miután sikeresen elhúztuk a csíkot, alig vártam, hogy ismét a Templomba mehessük. Útközben végig Akane járt a fejemben, mégpedig azért, mert egyszerűen nem fért a fejembe,

hogy miért segített olyan sokat. Én tizennégy voltam akkor, ő legalább huszonkettő lehetett, ami azt jelentette, hogy hiába illene össze a jellemünk, nem igazán lennénk szerencsések egymással. De mégis... nem hagyott nyugodni a dolog. Talán majd később értelmet nyer az egész, hisz eljőhet az idő, hogy Akane bajba kerül, és én leszek az egyetlen személy, aki segíthet neki...

- Sigil, segíts rajtam! Én vagyok az... Te vagy az egyetlen reményem! – a férfi arra ébredt, hogy ezen szavak visszhangoznak az elméjében. Hajnali kettő volt.

Eleinte szidni kezdte a Teremtőjét, majd vállat rántott, azt visszafeküdt aludni. Jól tudta, hogy ki szólította meg, bárki felismerte volna azt a szelíd hangot. Márpedig neki, mint sith lovagnak, egyáltalán nem érdeke, hogy mi van azzal a nővel. Így is bőven elég volt már belőle, azt sem bánná, ha meghalna, vagy még annál is rosszabb történe vele – legalábbis ő efféle gondolatokkal próbálta ismét alvásra bírni magát.

Sajnos a lelkiismerete nem hagyta neki, hogy felülemelkedjen a dolgon. Félórányi forgolódás után az öreg felült, majd nehézkesen sóhajtott egyet.

- Sigil... te elmebeteg vagy – hajtogatta magának.

Két héttel járunk a háború kezdete után, a Darth Arina által vezetett Sith Domínium már számos világot elfoglalt, s egyenesen a Ryloth felé halad. Ha eléri a Koréliei Folyosó hiperutat, akkor könnyedén rátörhetnek a belső világokra.

Az úrnő néhány száz hajót számláló hajóhadát a Birodalom egyelőre képtelen megállítani. Ennek három oka van:

1. A Császár hivatalosan nem ismeri el a háborút (mélységesen hallgat róla a média), ezért képtelenség mozgósítani a Birodalom Flotta főerőit.

2. A közeli csapatok le vannak kötve, mert félő, hogy az általuk őrzött kolóniák fellázadnak, ha esetleg komoly csapatelvonásokba kezdenek. Amit meg rájuk tudnának küldeni, azt zömében leköti a Lázadók maroknyi csapata.

3. Teljesen mindegy, hogy hány hajót szednek le a birodalmiak, Arina serege szinte egy pillanat alatt pótolni tudja a veszteségeit. Az ellenséges haderő folyamatosan nő.

És akkor Sigil ilyen körülmények közt úgy döntött, hogy egymaga berepül a domíniumi csapatok által megszállás alatt tartott Rothana bolygóra, hogy kiszabadítsa az egyetlen személyt, akit még hátba kéne döfnie. Tényleg nem tűnik valami értelmes megoldásnak ez a semmiből lett kimenekítő akció, de megeshet, hogy ebben nagy szerepet játszanak Sigil gyerekkori emlékei. Járt már itt.

A nemrégiben iderakosgatott domíniumi erődítményben pont akkor tesztelték a légvédelmi lövegeket, amikor a Skyranger galád módon föléjük repült. A módosított HWK-290-est alig pofozták helyre annál az űrállomásnál (egy rakás pénzért), erre már is agyaggalambot kellett játszania. De azért az öreg ismerte a hadviselés dolgait – tudta, hová célszerű lövegeket helyezni.

Meredek szögben repült rá a feltételezett helyekre, majd a alaposan odapörkölt neki a fölövegekkel. Mindenhol tüzek, és haragos, fekete füstoszlopok mutatták, hogy tényleg el is talált valamit. Pechjére, az egyik löveget nem sikerült olyan szépen semlegesítenie. Hirtelen vörös lézernyalábok kezdtek a hajó felé menni, Sigil tudta, hogy most muszáj lesz arrébb evickélni. Robotpilótára tette a hajót, beállította, hogy menjen a hegy mögé (ott majd biztonságban lesz), aztán kivetette magát a hajóból.

Zuhanás közben látta, hogy a Skyranger máris benéz egy rettenetes találatot, nem volt biztos benne, hogy még egyben volt, amikor ő földet – azaz üveget – ért. Az üvegezett tető nem éppen egy katonai létesítményre vall, lehet, hogy ez valamiféle megfigyelő rész lehetett – vagy csak piszkosul kemény volt az üveg.

Mivel az öreg nem törte be maga alatt, ezért inkább az utóbbi a helyes. Olyan volt, mintha százzal beleszáguldott volna egy betonfalba, kisrobogóval. Minden tagja hasogatott, a háta természetellenesen ropogott, amikor összeszedte magát és felegyenesedett az üveglapról. Mivel ő elég jól túri a fájdalmat, ezért nagyjából eddig foglalkozott a dologgal. Aktiválta a fénykardját, majd az üveglapba állította a lila pengét. Gyorsan körbevágta vele (maga alatt) az igen kemény felületet, aztán rájött, hogy legalább harminc méter különbség van az üveges tető és a legfelső szint padlózata felett... Az éppen arra járőröző klónok arra eszméltek, hogy egy fénykardos elembeteg egy üveglapon szörfözve, sózsákként pottyán az orruk elé.

Az öreg mozdulatlanul feküdt, amíg az üresfejűek tanakodni kezdtek.

Végül arra jutottak, hogy odamennek hozzá, és megnézik, hogy még van-e benne élet. Volt. Amint odaléptek hozzá, Sigil felugrott, majd egy rézsútos vágással kettészelte őket. A szerencsétleneknek még kiáltani sem volt idejük.

Érdekes módon, bárkinek az arca (meg úgy mindene) ripityára tört volna két ilyen esés után, azonban a hősünkben még erősen a Sötét mestere tanításai. Szinte tökéletesen meg tudta védeni magát a komolyabb egészségügyi bajoktól – csak az egyik szemöldöke repedt fel.

- Hogy vannak itt ilyen kevesen? – nézett körbe a sith. Senki sem volt ott rajta, meg azon a két holttesten kívül, ami már a létesítménynek is egyfajta rejtélyt emelt. Nem elég, hogy senki sem tudja, a Domínium honnan verbuválja a Jango Fett klónjait, még azt sem lehet tudni, mi folyik egy hat napja létező bázis falai között.

Bár az öreg szerencséjét ismerve: hamarosan megtudjuk.

Sietős léptek, lövések, kardvágások, majd halálsikolyok hallatszottak szerte a környező folyosókon. A nő riadtan, értetlenül, tehetetlen figyelte a pusztítást, már ahogyan az érzékszervei a mostani állapotukban megengedték neki. Tudta, hogy annak a valakinek fénykardja van, ám mostanában a legtöbb plazmakardforgató inkább holtan, mint elevenen akarja látni a még megmaradt Jediket. Ezért bármennyire is reménykedett benne, hogy megmentő érkezik, nem tudta elfeledni annak a lehetőségét, hogy most brutálisan ki fogják végezni.

A legrosszabb sejtése igazolódott be, amikor a támadó berontott a folyosóra, majd néhány könnyed kardcsapással végzett az elülső két klónnal. A másik kettő már egy kicsit távolabb volt, ami probléma lett volna... ha az egyik nem lövi hátba a másikat, majd nem végez önmagával is a következő pillanatban.

Hiába, az öreg sosem unja meg ezt az öngyilkos-elmetrűk dolgot.

- Sigil – ejtette ki a nevét rettegetve a twi'lek.

A férfi a bájos, zöld teremtés elé lépett, majd végigmérte a tekintetével. A nő a sarokban húzódott meg, a haloványkék szemei reszketve forogtak ide-oda. Az egész még borzasztóbbá vált számára, amikor lekapcsolt a cella, és a férfi közelebb ment hozzá. Azt hitte, hogy meg fog halni, erre az öreg kezét nyújtott neki.

- Gyere, már rád fér egy kis friss levegő – mondta biztatóan Sigil.

- Miért? – kérdezte rosszat sejtve Rya. A legutóbb majdnem kibeledtek egymást, most meg Sigil idejön a nagy megmentőként. *Ennek nincs semmi értelme.*

- Hahó, éppen megszöktetlek, csillagom! Jössz, azt kész! – rivallt rá a sith.

Venn belátta, hogy most tényleg jobban teszi, ha nem kérdezősködik. A férfi nem túl izmos karját igénybe véve, felkelt a sarokból, majd esetlenül eredt utána.

Az öreg két perc múlva megunta a csaj botorkálását.

- Ne töketlenkedj már! Vagy olyan erős, mint én, fénykard nélkül is fel tudod venni velük a harcot! – szolt hátra neki. Rya nem igazán tudott mit mondani, inkább csak némán ingatta a fejét. Ez bőven elég volt arra, hogy felkeltse az öreg figyelmét.

Ő megtorpant, majd farkasszemet nézett a twi'lekkal. Egyből tudta, hogy mi van.

- Nem... ilyen nincs a kicsesztett életben – hitetlenkedett a sith. – Mondd, hogy érzet az Erőt, Rya, és most csak színészkedni akarsz...

Erre a nő enyhén balra fordult, megmutatva a nyakára rakott, világosszürke, fémes szerkezetet. Olyan volt, mint egy Régi Köztársaság korabeli szolgapánt, csak kisebb.

- Nem tudom, mi ez a szerkezet, de amint rámrakták, nem éreztem többé az Erőt.

- Akkor gyorsan leszedjük, azt majd fogod – vetette fel az öreg.

- Úgy tervezték, hogy belehaljak az eltávolításába – sóhajtott egyet Rya.

- Fenéket! Én is azt mondanám a raboknak – kezdett vitatkozni vele a férfi.

- Jó, biztos el lehet távolítani valahogy biztonságosan, de az nem két perc lesz. – Azt már mindketten látták, hogy ebben kivételesen neki van igaza; itt és most képtelenség biztonságosan leszedni róla. Márpedig ez azt jelenti, hogy Sigil kénytelen lesz egy esetlen lánykával végigfutkosni az egész létesítményt.

- Ez lesz a világ legcifrább szöktetése...

Az erőhasználók világa két részre osztható: vannak, akik jól tűrik, ha egy darabig elszakítják az Erőtől, és vannak, akik nem. Mint kiderült, Rya az utóbbi kategóriába tartozik. Régebben is félt attól, hogy harc közben csúnya véget ér az élete, ám ez az érzés most megsokszorozódott benne – mivel nem látja előre a dolgokat, képtelen felkészülni rájuk. A lélekjelenléte mellett a reflexei is oda lettek, az elfogása előtt simán el tudott hajolni a lövedékek elől, most meg majdnem beléjük vetette magát, ahányszor el akarta kerülni őket. Nem csoda, hogy Sigil hamar kijött a sodrából.

Ahhoz képest, hogy korábban alig voltak örök, most akármerre is mentek, mindenhol ott voltak Jango Fett tökéletlen másai. Ilyen körülmények között már az is nehéz feladat volt, hogy egymaga életben maradjon – erre még Ryát is életben kellett tartani! A mindennél nagyobb kihívás tovább fokozódott, amikor az öreg bevetette magát egy üresen maradt liftaknába, és hát a nőnek is vele kellett mennie. Ezt csak úgy lehetett megoldani, ha a twi'lek jó szorosban belecsimpaszkodik a férfi nyakába.

Mivel most nem volt Erő, ami megvédezhette volna őt az eséstől, ha balul sülnének el a dolgok, Rya össze-vissza sikongatott a zuhanás ideje alatt.

Szerencsére az öreg gond nélkül földet tudott érni – így már csak egy nagy vaskos ajtó állta az útjukat [ami érdekes módon a másik oldalon lett elhelyezve]. Sigil egy erőlkéssel kifordította a helyéről, majd egy igen érdekes felismerés érte: itt véget ért a domíniumi létesítmény. Nem csoda, hogy ebben az aknában nem volt lift, minek is vezetne egy olyan részre, ami nem is létezik? Eredetileg tervbe lehetett véve, ám a havas pusztaságot látva, semmi sem lett belőle.

- Most már elengedheted a nyakamat – jegyezte meg Sigil.

- Óh, persze... én csak – vette észre magát Rya. – Csak... – mialatt valami értelmes kifogást keresett, csakugyan leszállt az öregről.

- Megijedtél – mosolyodott el a különös történésen Sigil.

- Nem, én nem... Olyan nincs, hogy én berezeljek – felelte a nő bizonytalanul.

- Amíg veled van az Erő, addig nem is – tette hozzá a férfi. – De lám, megszűnsz daliás harcos lenni, ha egyszer elkerül tőled. Nem leszel más, csak egy reszkető kislány, akit alig lehet megmenteni... – Ekkor félbeszakították.

- Fejezd már be! – kezdett kijönni a sodrából Rya. – Nekem ez így is elég kínos.

- Hm... Szóval az érzelmeidet sem tudod rendesen irányítani az Erő nélkül – jegyezte meg az öreg. – Mondjuk azt hozzá kell tennem, hogy tényleg elég nehéz megszokni nélküle, ha már vagy ezerszer megmentette az életedet. Nekem sem ment elsőre.

- Óh, mert téged olyan gyakorta el szoktak rángatni tőle! – felelte a nő.

- Megfordultam már egyszer-kétszer a Myrkrnél – tette hozzá az öreg. – Esetleg, ha úgy alakulnak a dolgok, szívesen adok neked ott egy alapvető képzést, hogy ne legyél bajban ilyenkor. Bár ahhoz még muszáj lesz elintézni pár dolgot...

- Ez nem a képzetlenségem miatt van – ingatta a fejét dacosan Rya. – Csak egyszer olyan helyre kerültem, ahol nem igazán számított, hogy miként kerülök ki onnan, és ott pont elváltak az Erőtől is. Nem vagyok egy pszichológus, de azt még én is meg tudom állapítani, hogy a kettőnek köze van egymáshoz. Összefonódott ez az üresség a félelemmel – állt elő valamiféle magyarázattal a twi'lek. Ennek sokkal több értelme lett volna, ha Sigil tudja is, hogy miről van szó.

Így inkább belenyugodott abba, hogy neki van igaza, majd terelte a témát.

- Egyáltalán hogy kerültél ilyen reménytelen helyzetbe? – érdeklődött.

- Annt kerestem – nézett a Rothana havas talajára Rya. – Úgy gondoltam, hogyha elfognak, akkor esetleg elé visznek. A túlzott reménykedés miatt fogtam magam és feltartott kezekkel egy dominista őrjárat elé járultam. Súlyos hibát követtem el. Senkit sem érdekelt a hasonlóság, bevágtak ebbe a kísérlete laborba, és elfelejtettek.

- Mennyit voltál itt? – ráncolta a homlokát Sigil.

- Minimum egy hetet – gondolt vissza az elmúlt napokba Rya. – Elég sok mindenre rájöttem ezzel a létesítménnyel kapcsolatban, holott én még csak a dolgok könnyebbik részét kaptam. DNS-, vérvizsgálat, alapvető tesztek, semmi komoly...

- És mégis mi mindenre jöttél rá? Én próbáltam figyelni, de olyan gyorsan kaszaboltam a klónokat, hogy attól tartok, elsiklottam az infók nagyja felett.

- Az Erővel kísérleteznek. Rengeteg kísérleti alanyuk van, de ezeknek csak egy töredéke bír az Erővel. Úgy tűnik, hogy rajtunk keresztül akarják replikálni azokat a markereket, amelyek lehetővé teszik az Erő használatát. A látottakból ítélve, még csak gyerekcipőben jár a projekt, de jobb lesz odafigyelni rá a jövőben. – Ekkor tartott egy lélegzetvételnyi szünetet. – Hajh, csak ne vették volna el tőlem az Erőt az első nap. Úgy megszöktem volna innen, hogy a lábam sem éri a földet.

- Az első nap? – vonta össze a szemöldökét Sigil.

- Igen, az első nap a nyakamba rakták ezt a valamit – helyeselt a nő. – Legalábbis, amikor elfogtak, gyorsan fejbe kólintottak egy sugárvetővel, és amikor felébredtem, már itt voltam és rajtam volt. Szóval, nem adtak túl sok szökési időt.

- De akkor meg hogy üzentél? – értetlenkedett Sigil.

- Üzentem? – kérdezte vissza a nő. – Én senkinek sem tudtam üzeni.

- Dehogynem, az a két mondat, ami felvert hajnali kettőkor!

- Én ugyan semmit sem mondtam. Miért üzennék pont neked?

- A te hangodat hallottam, az egyszer biztos – szögezte le a férfi.

- Hajh, Ann... – kapott észbe a twi'lek.

- Nem, nem Ann. Ő az ikertestvéred, fizikailag szinte tökéletesen megegyeztek, de ez akkor sem ő volt. Más a jellemetek, ő nem így mondaná. Különben is: az ő hangja valamivel mélyebb, mint a tied. Fogalmam sincs, miért van, de így van.

- Attól még simán tudunk beszélni egymás hangján – felelte Ann hangján Rya, csakhogy bebizonyítsa a dolgot. – Minden ikerpár imád azzal szórakozni, hogy felveszi egymás szerepét, aztán jól összekavar vele mindenkit. Mi is.

- Remek, szóval Ann mégiscsak tudott rólad. Még jó, hogy megmutattam neki, miként tudja egy ilyen üzenetben a helyet is megadni... így teljesen biztos lehetett benne, hogy el fogok jönni érted. De ez azt jelenti, hogy van valamiféle információforrása a soraikon belül, és ő nincs az alanyok között. Ez már furcsa.

- És ha csak megtanult felülkerekedni rajta egy pillanatra? Esetleg le is vehették róla egy tesztre... Már ha tényleg nem hal bele az alany a leszedésébe – vetette fel néhány további lehetőséget Rya. – Nem tudhatunk biztosat, amíg meg nem találtuk.

- Már csak azt nem értem, hogy akkor miért jöttél velem...

- Ha csak egy ember van az egész világon, aki megmentheti az életedet, akkor egy csöppet sem érdekel a kiléte, bárki is legyen – felelte a nő. – De tekintve, hogy...

- Tekintve, hogy – szakította félbe az öreg – már három perce itt tanakodunk, szerintem ideje lenne tovább menni. Ha minden jól ment, akkor a Skyranger ott lesz a hegy mögött – mutatott oda a férfi. – Ha szerencsénk van, akkor nem bájcevegtük el a megmenekülésünkhöz szükséges időt. Mert hát tudod, azt a hajót megtalálhatják, sőt, még utánunk is küldhetnek valakit. Menjünk!

- Oké, csak még valami – kezdett bele az újabb szívességbe Rya. – Hideg van és... Nem tudnád kölcsönadni a köpenyed, hogy ne kelljen fagyoskodnia egy, az alanyoknak szánt, elképesztően vékony szövethúzába öltöztetett nőnek?

- Nem.

Annak ellenére, hogy fiatal korában még a Hoth-on is megfordult, az Erő nélkül Rya nem igazán tűrte a hideget. Sigil meg már csak azért is bunkó volt, mert kiszabadította a nőt, s ezzel valami elképesztően nemes cselekedett tett.

Érdekes módon, egy óra gyaloglás után sem fedezték fel őket – ami talán a hegyet körülölelő fák magas fáinak köszönhető. De az is lehet, hogy Sigil vérszomjas hadjárata után a klónok úgy döntöttek, hogy az egész nem éri meg egyetlen alanyért. Mindenesetre, a páros rendkívül örült annak, hogy végre kikerültek onnan – főleg Rya. Azonban, még egy kínos rész hátra volt a mai naptól, nevezetesen (a felszállás és a Hiperűrbe való belépés után esedékes) Erőelfojtó-eltávolítás.

Amihez egy komplett orvosi kar és a korunk legfejlettebb gyógyászati eszközei kellenének, ahhoz az öregnek csak egy fogpiszkálóra, meg egy csipeszre volt szüksége. Ötvennégy éves emberként már annyit tud az Erőről, meg a mindenféle technikai bigyókról, hogy neki ennyi eszköz is bőven elég.

Mivel nem akart túl hosszú ideig ilyen Erőtlen lenni, Rya kénytelen volt törökülésben leülni a földre és hagyni, hadd tapogassa végig a nyakát a férfi. Ő jelentős részt csak segítségnyújtásból tapogatózott (bár azért volt benne némi férfias testi készlet is), majd hamar belekezdett a folyamatba.

- Áhhh... – szisszent fel már a legelején Rya.

- Érdekes, úgy tapad a bőrdhöz, mintha ipari ragasztóval lenne odaerősítve – jegyezte meg az öreg. Nem igazán volt tekintettel a nő fájdalmaira. A csipesz végét szépen betámasztotta a twi'lek bőre és a fém szerkezet közé, aztán nem túl óvatosan elkezdte különválasztani a bőrt és az elfojtót.

Nem úgy tűnt, mintha túlzottan fájt volna a jedinek – valójában csak annyi történt, hogy Rya erőt vett magán és daliásan állta a kötelező rosszat. Most, hogy a megmentendő egyén

nem nyafogott, mozgolódott, vagy siránkozott, az öreg szépen tudott haladni a szerkezet elfejtésével. Ez egészen addig ment így, amíg el nem ért ahhoz a részhez, ahol már tényleg az alany testébe kapcsolódott az a valami.

- Ez most egy kicsit fájni fog – figyelmeztette az öreg.

- Áhh... Vigyázz már, te barom! – rivallt rá a twi'lek.

Sigil vállat rántott, aztán folytatta a dolgot.

- Egy rossz mozdulat és meghalsz, csak mondom – tájékoztatta őt a férfi. – Nem tudom, ez hogy fojtja el az Erőt, de annak köze van az érrendszeredhez és az ideghálódhoz is. Hidd, elég gyorsan véged lesz, ha ott elszúrok valamit.

- Ja, csak egy rossz mozdulat... Vagy egy jó – jegyezte meg a nő.

- Igen, mert annál logikusabb dolog nincs, hogy kis híján megölesd magad egy olyan személyért, akit meg akarsz gyilkolni. Már rég lecsaptam volna azt a szép kis fejecskédet, ha erről lenne szó. Nyugi, én csak a javadat akarom.

- Ezt nehéz elhinni – folytatta a kis vitatkozást Rya. – Én jedi vagyok, te meg sith, évezredek óta esküdt ellenségei vagyunk egymásnak. Eddig csak azért nem öltük meg egymást, mert részint féltünk az esetleges vereségtől, és részint nem akartuk, hogy Ann még valakit elveszítsen. De ő most messze van innen. Egyetlen mozdulattal kitörhetnéd a nyakamat, neki meg beadhatnád, hogy a birodalmiak voltak. Nem mintha nem bánnám, hogy megmentesz... De mégis miért? Nem fér a fejembe.

- Nem úgy volt, hogy kellesz a húgod megtalálásához?

- A múltkor már bebizonyítottuk, hogy az együttlétünk inkább akadályozza a dolgot, mintsem segíti. Neked amúgy is az kedvezne, ha te találod meg először, és mivel tökéletesen meg vagy győződve róla, hogy meg fogod, rám semmi szükséged. Szóval, ismét visszakanyarodunk a kérdéshez: miért...? Au!! Ezt direkt csinálod!

- Ne mozogj, akkor max. csak meghalsz – kommentálta az előbb vétett „műtéti” bakit az öreg. – Egyébként meg; mi van akkor, ha félreismerél?

- Sigil, jóságos kis öregembernek tűnsz, de te minden vagy, csak az nem – folytatta a twi'lek. – Tudod, még mindig ott van bennem az érzés, amikor megölted őt. Myra Sohta, a nő, aki megmentett téged, aztán felnevelt, sőt kemény fickót faragott belőled. Ha még csak én köszönhetném neki az életem, akkor még megérteném... De így? Habozás nélkül fénykardot állítottál az egyetlen ember mellkasába, aki szeretett téged. Éreztem, hogy akkor széles mosoly volt az arcodon... Te egy szörnyeteg vagy. Nincs benned egy csepp lelkiismeret sem – ekkor fájdalom nyilallt a nyakába.

Jól tudta, hogy ez miért volt. Inkább nem szólt semmit.

- Egy jó tanács: ne inzultáld a doktorodat, amikor éppen megmút téged – felelte szúrósan az öreg. – Különben is, az egy másik énem volt, egy másik Sigil. Ő már rég megölt volna téged, de én életben hagytalak, és a közös mesterünkkel is ezt tettem volna. Sajnos a világ könnyen elfeledkezik erről a kis apróságról.

- Mondhatsz, amit akarsz – szögezte le Rya. – Ha annyira nagy lenne ennek a Sigilnek a lelkiismerete, akkor már rég felkötötte volna magát, mert nem tud együtt élni a borzalmakkal, amit tett. De te igenis együtt tudsz. Nem okozna neked komolyabb gondot, ha itt és most megölnél. Szóval utoljára kérdem: miért?

- Fogalmam sincs – sóhajtott egyet az öreg. – Most nyugodtan megölhetnélek, eladhatnálak valami szolgapiacon, sőt akár a saját céljaimra is felhasználhatnálak... Erre itt vagyok és minden erőmmel azon vagyok, hogy visszanyerd az Erőt és a szabadságot, hogy aztán ismét éveken keresztül szapulhassuk egymást.

- Nem fogjuk – mondta Rya. – Emlékezhetsz rá, hogy mi, jedik, különösen hálásak vagyunk azért, ha valaki megment minket. Ezek után már nem leszek az utadban, legalábbis megpróbállak majd elviselni.

Az öreg erre semmit sem felelt, csak tovább folytatta, amit az előbb elkezdett.

- Talán azért akarlak ennyire megmenteni, mert emlékeztetsz valakire. Volt egy jedi még a Rendben, aki annyira hasonlított rád. Erős volt, szelíd, szerette a békét... Jó, ez nem éppen rád vall, de testileg akkor is hasonlítottok egymásra.

- Miért nem a hasonlítottad a testvéremhez? – kérdezte magától értetődő módon.

- Őt jóformán én neveltem fel, mindig is azt a kislányt fogom látni benne, aki akkor volt. De téged már nem láttalak annyiszor kicsinek, már ha éppen nem azon voltam, hogy a mestereddal együtt letegyelek láb alól. Szóval... – ekkor egy váratlan dolog történt. Az a drótszerűség, ami eddig Rya idegrendszeréhez csatlakozott, egy szerencsés mozdulat hatására levált az alanyról. Így már csak az maradt, ami az egyik artériára csatlakozik rá. Ha azt is eltávolítja, akkor már le fog jönni a szerkezet, de utána nagyon gyorsan kell majd cselekednie.

- Mi történt? – kérdezte a nő, amikor Sigil felvett egy rongyot a földről.

- Pillanatok múlva leszedem rólad. De készülj fel, mert rohadtul vérezni fog a nyakad – figyelmeztette a már egyértelműre. – Bármilyen legyen, meg ne mocsanj, majd a jó öreg Sigil bácsi gondoskodik róla hogy megmaradj.

- Értem – egyezett bel egy bizonytalan bólintással.

Az öreg egy mozdulattal leszedte róla az elfojtót – az artéria meg átszakadt.

A hirtelen fájdalom, az a sok vér, az ijedtség, maga a mindennek alatt álló halálfélelem, és az Erő oltalmának a hiánya... Nem csoda, hogy Rya tíz másodpercen belül elvesztette az eszméletét. Sigil mindvégig kitartott mellette...

Az elpusztíthatatlan öregember segítségének és Rya makacsságának köszönhetően, a twi'lek megélte azt a csodát, hogy magához térhessen. Az már elvárható volt, hogy fáj a nyaka, viszont az már meglepte, hogy Sigil is ott volt mellette. Hajnali egyet mutatott az óra, és már eszméletlen lehetett egy ideje... Ez azt jelenti, hogy az öreg rendszeresen mellette virraszthatott.

- Köszönöm... – mondta a nő alig érthetően.

- Ugyan, te is ugyanezt tetted volna értem – rántott vállat a férfi. – De ha mégsem, akkor most már muszáj leszel. Remélem, hogy most már visszaköltözött beléd az Erő is, mert nincs az az Isten, hogy hetekig istápoljalak.

- Érzem – felelt egy szóval a nő. – Velem van...

- Remek, akkor hamar fel fogsz épülni. Aztán úgy elhúzol a hajómról, mint a pinty!

- Kizárt – makacskodott a twi'lek. – Ann odakint van valahol, most már újra érzem. Hallottam egy-két dolgot odabent, ha ketten megyünk, akkor ki tudjuk szabadítani.

- Kivéve, ha nem akad már megint valami nézeteltérés, ami miatt szépen megöljük egymást – tette hozzá a férfi. – Nemsokára ismét komoly ellenfél leszel, és már végképp semmi értelme sem lenne megölni téged. És hát én is élni szeretnék, szóval, az lesz a legbiztosabb, ha nemsokára ismét elválnak az útjaink.

- Nem akad majd – folytatta a nő. – Rengeteg rosszat tettél már az utadon, ám már a jó cselekedek sem idegenek tőled. Innentől kezdve elfogadom a te vezető szerepedet a küldetésben; nem leszek az utadban. Megmentetted, ezt lehet, hogy már sosem tudom majd visszafizetni neked...

- Esetleg egy kis hálaszex? – vetette fel a jó öreg Sigil.

- Felejtsd el – palástolta a haragját egy rosszálló mondatba Rya. – Köztünk sosem lesz semmi.

- Hm... Akkor ez egy így kemény dió lesz. Sebaj, üdv már megint a fedélzeten!

Eközben az Ukio egyik jelentéktelen kis kocsmájában:

Amikor egy fejjavadász maga alatt van, akkor megöl valakit, de amikor Kasumi érez ugyanígy... Nos, neki egyedi megoldása van a dologra. Hogy a gyilkolászás és a pia mellett a harmadik aranydolog is meglegyen az életében, manapság minden éjjel felkeresi ezt a kocsmát. Nincs benne semmi különleges, ocsmány szaga van, tele van mindenféle csöcselékkel, és a pia is ugyanannyiba kerül... de ha Goran eleget iszik benne, akkor másnap mindig egy vadidegen ágyában ébred. Sosem emlékszik az éjszakára, órák alatt megfeledkezik magáról az illetőről is... Ám ez épp tökéletes neki. Mindig is szerette a rendhagyó estéket és a rendhagyó élvezeteket.

Azonban ez az este különleges a maga nemében.

Kasumi még csak a második pohárnál tartott, amikor egy talpig mandalori vértbe burkolat alak csörtetett be a kocsmába. Olyan volt, mint ő annak idején, sőt pontosan olyan... A nő el sem hitte, hogy a manusz az ő páncélját viseli.

Azonnal előntötte őt az adrenalin, pontosan tudta, hogy most mi fog történni. Amikor a férfi sugárvetőt rántott és löni kezdett, ő már tökéletesen készen állt. Hamar levetette magát a székről, ezzel a vöröslő lövedékeket is elkerülve. A férfi tisztában volt vele, hogy ez nem mehet ilyen könnyen – meg sem lepődött a dolgon. Nyugodt szívvel célzott, majd ismét tüzelni kezdett.

A végtelenül hiú fejjavadász ismét ugrani kényszerült. Amikor meggyőződött róla, hogy egyszer sem találták el, ő is előrántotta a fegyverét. Löni sajnos már nem volt ideje, mert a támadó gyorsabb volt nála. A vöröses lézernyalábok végigkergették őt a helyiségen, miközben számos áldozatot szedtek a kocsmára kétségbeesetten menekülő tömegéből. Goran végül maga elé borított egy fémasztalt, amely lehetőleg fedezéket nyújt neki.

Az ellenfele nem volt kockázatos kedvében. Nem ment közelebb a célpontjához, ehelyett csak bőszen lövöldözött – egyszer csak átlyukasztja azt az asztalt.

Néhány másodperc múlva, Kasumi úgy érezte, hogy nincs veszteni valója – kihajolt a fedezéke mögül, aztán tüzelni kezdett volna... ha nem látja mag, hogy pont a feje felé mutat a fejjavadász fegyvere. Ilyenkor mindenki azt gondolná, hogy a halálraítélt előtt egy pillanat alatt leperreg az élete, de nem. Ez a pillanat épp olyan volt, mint a többi – talán csak egy kissé lassabb s félelmetesebb az átlagnál.

A támadónak csak meg kellett volna húznia a ravaszt, s akkor egy csapásra véget ér Kasumi élete. A férfi örömmel meg is tette volna, ha az utolsó pillanatban nem terem ott egy zöld twi'lek, majd találja őt fejen. A sisakról könnyedén lepattant a lövedék, Selene el sem hitte, hogy ilyen még létezik.

- Húzódj fedezékbe, te tökkelütött! – kiáltotta neki Kasumi.

Ugyan a támadó mezzavarodott egy pillanatra, hamar észhez tért. Im már az új fenyegetésre kezdett el löni, aki hamar beszaladt az egykori barátja mellé. Itt az asztal mögött különös pillanat érte a hőseinket – nem hitték volna, hogy pont így fogják viszontlátni egymást. Bár az is igaz, hogy Goran mást is furcsállni kezdett. Érdekes módon, manapság bárhová is megy az ember, mindenütt ott van egy zöld twi'lek. Talán ennyire elterjedtek lennének erre felé? Vagy csak egy különös véletlen lenne?

A mandalori férfi lövései hamar félbeszakították a gondolkodását – bár egyelőre csak az asztal kemény felületét koptatták.

- Mi a francért nem fogja a lézer? – kérdezte jogosan Selene.

- Mit érdekel az téged? Egyáltalán, hogy a kriffbe keveredtél ide?! – rivallt rá a nő.

- Ő a jelenlegi célpontom, sokat ígértek érte – felelte a twi'lek.

- Soha többé nem csinálod ezt, mi? – nevette el magát Kasumi. – Nos, így legalább az a megtiszteltetés ért, hogy együtt halhatsz meg velem!

- Miért? Ennyire azért nem lehet halhatatlan – mondta a fejjavadász.

A Császár riválisa – Különös találkozások

- Emlékszel még arra a phrik páncélra, amit még egy tankkal sem lehetne megkarcolni? – ekkor Selene rosszat sejtve bólintott. – Most pont ő hordja...

Darth Raven